

מצרים סאבת שוב כותב

כרים סאבת הוא כמו בובת־קלף בעל רגלי עופרת: ככל שיפול, הוא תמיד מתיישר וחוזר ועומד על רגליו.

כאשר אמר זאת עורך השבועון הקהירי אל־מוסאור, לפני שנתיים, לא האמין לו איש. אותה שעה עמד כרים סאבת, קצין העתונות של המלך לשעבר ובעל עתון יומי בזכות עצמו, על דוכן הנאמשים של בית המשפט של ההפיכה. האשמה: מעשי בוגדני נגד נגד העם, שירות האינטרסים הנפסדים של פארוק, צבירת הון שלא בדרך חוקית. פסק־הדין: 15 שנות מאסר. עם עבודת פרך.

בוה נסתיימה הקריירה הציבורית של סאבת, העתונאי הדגול ירד לטמיון השיכחה. כך, על כל פנים, חשבו אנשים רבים. סדרו של פארוק, הם לא העריכו את סאבת כראוי: פחות משנה אחרי שלבש את מדי־האסיר הכחולים וצולם למכביר כשהוא מכה על סלע בפטיש־ענק, ישב העורך המלכותי על פרטי בבית הסוהר, מרוהט במי

קרייבך עתונאי נשאר עתונאי

טב הרהיטים המודרניים. קו טלפון מיוחד קישר בין תאו לבין משרד מפקד בית־הסוהר. כרים סאבת שב והיה לאדם פעיל ומוכן לעזור — הפעם למהפכה.

השבוע יצא פרי עמלו לאור העולם: שבו עון מושכלל, מודפס על נייר מפואר, גודש צילומים, ציורים וכתבות. שם השבועון: קול האסיר. עורכו הראשי: כרים סאבת. בגליון הראשון, הטיל העורך־האסיר פצה עתונאית לכיוון מי שהיה מעבדו. גילה סאבת: פארוק הבטיח לאנגלים חווה שיתוף־פעולה אם רק יתנו לו זכות פיקוד מעשי לשעת הצורך על דיבוביה בריטית באזור הסואני ויכירו בו כקיסר עמק הנילוס.

תלוי בכיוון הרוח. שאר מדורי העיתון היו מוקדשים למכתבי־הרטה של אסירי רים, תשבחות למשטר החדש, מאמר ארוך על חופש הביטוי שניתן לעורכי קול האסיר. על מנת שבכל זאת לא יוצר הרושם כי סאבת הפך את עורו ונהיה למשרת נרצע של ארון חדש, כלל השבועון כתבה מור־חבת, בלוית צילומים, שדרשה באותיות שמנות: "רוצים לראות את האשה!"

כתב עתונאי־אסיר: "בני המזרח יודעים כנאשים בעלי דם חם. לכן מתחננים אנו בגיל כה צעיר ושומרים על טהרת המספחה. והנה, פתאום, מונעים מאתנו כל מגע עם נשותינו. האם זהו צדק? המשטר החדש חייב למצוא פתרון לבעיה בוערת זו..."

מתוך לכתלי הסוהר, נתקבל השבועון כרגשות מעורבים. עתונאים מקצועיים התייצבו שמרוב דאגה לרמתו המקצועית של העתון עלול מיששו לשלוח אותם לבית סוהר

כתגבורת למערכת. אך ההלצות והעקיצות העיקריות היו שמורות לסאבת עצמו. בעיקר צללו אויביו הישנים של סאבת. "עכשיו", אמרו, "רואים איזה מין נבל מקצועי היה. כשהרוח נשבה מכיוון פארוק, כתב למענו. עתה שינה את צבעו. אבל אסור להאמין לו. כי אם כזה מחוסר כל כוונה

מרוקו הספרדית ידידיו של פראנקו

בטטואן, בירת מרוקו הספרדית, יושבים ספרדים וערבים בצוותא. לוגמים קפה מהביל כאילו היו ידידים מאז ומעולם. ארבע שנים לבדו קודם לכן, חיו שני העמים כל אחד מצדו האחר של המתרס החברתי, המושלים הספרדים הדגישו בכל הזדמנות כי הם האדונים ואילו הערבים בני עם נחות. עבד אל־כאלק טורס, מנהיג התנועה הלא־מת הערבית ישב אז בגולה, כי יגלו לתבוע שיחרור ארצו מעול הגנרלי טורס פרנסיסקו פראנקו, רוזן ספרד. מצבה הרגיע של מרוקו הספרדית הוא בניגוד מפתיע למתיחות השוררת בכל שאר חלקי אפריקה הצפונית. מעבר לגבול, במרוקו הצרפתית, מתפוצצות פצצות, אנשי מחתרת ערביים הורגים חיילים צרפתיים וסוחרים פרו־צרפתיים לאור היום.

מוחמד נשאר סולטן. במרוקו הצרפתי, תיה, אסור לערבים לפרסם עתון משלהם; בטטואן, מופיע עתון ערבי בעל דעות לא־מניו־ציוניות ואילו תחנת השידור המקומית מספקת אינפורמציה אסורה לכל ערבי צפון־אפריקה.

חלקם של הפליטים הפוליטיים הבורחים משטח צרפתי טוב במושבה הספרדית. במ קום להחזירם אל מעבר לגבול, כפי שהיה נהוג, מעניקים להם הספרדים זכות ישיבה, מאפשרים את קליטתם במקום.

הספרדים אף לא הכירו בהפיכה הצרפתית של אוגוסט 1953, כאשר הגלו את הסולטן מוחמד החמישי המליכו במקומו את גרום בן־עראפה. בטטואן, נחשב עדיין מוחמד לסולטן מארוקו. ובמסגדים מתפללים האימאמים שלולמו כאילו המשיך לשבת על כסאו ברבאט.

גם הבת יצאה לשם. גישתו העוינת של פראנקו למעמד הצרפתיים באפריקה הצפונית לא באה במקרה. עליה בנויה כל מדיניות החוץ הספרדית, המנסה לשבור את החרם הדיפלומטי שהוטל על משטרו של פראנקו מאז התבסס בשלטון ב־1939. בעיני פראנקו, נראה העולם הערבי תריו מצויין שבעזרתו יוכל לחדור לזירה הפוליטית הבינלאומית.

הוא הקים בית־חברות לסטודנטים מרוקאים בקהיר, שלח את שר החוץ שלו, אל ברטו מרטין ארטאחו, לביקור מרחבי, שיגר אחריו את בתו כרמן בלוית גנרל בן מיוזון, הגנרל הערבי היחיד בצבא הספרדי.

עבד אל־רחמן עזאם, או מזכיר הליגה הערבית, הכריז ברוב התרגשות: "ערבים וספרדים הם אחים!" ניבא אל־אהרם, העתון הערבי החשוב ביותר בעולם: "אין שום ספק שאם ספרד תתקבל לאו"ם יתחוסף לנו שם ידיו וכן ברית נאמן. היא גם תוכל לסמוך על קולות שש מדינות ערב."

בכל זאת, נמנע מפרנקו מלעשות את העצד הסופי: לפנות את מרוקו הספרדית ל־הכריז עליה כמדינה עצמאית. כי כל עוד ישבו שם חיילים, יוכל לדרוש ויתורים נוספים הן מן הערבים, הן מן המערב, הרואה באפריקה הצפונית בסיס חשוב נגד ברית המועצות.

בינתיים, החל במערכה להוכיח כי הוא ידידם של הנדכאים וכי דיקטטור יכול להיות אדם נאור יותר ומתקדם יותר מאשר מדינה הדוגלת בסיסמה: "חופש, שוויון, אחחה!"

מחרוזת

רוח הזמנים

מתמודד אל־חסיט, פלאח מצרי שאשתו ברת לבית הוריה וחזרה רק תחת אויבים, התייצב בתחנת המטרה, הודיע כי כרת את ראש אשתו, חנק את שני בניהם. הסיבה: היא התעקשה בדעתה כי מאז פרוץ ההפיכה הצבאית שווה מעמדה של אשה לזה של בעלה. הסביר מחמוד: "זה לא כתוב כך בקוראן ואפילו הנביא מוחמד היה עושה מה שאני עשיתי."

רותי: היפה, מצטערת, אינני מוסר לפרסום ועיוור מאויים נודסטים. נסי לכתוב אחרת. היא ידעה מה רצונה

היא ידעה מה רצונה (926/659) היא נערה בת 17 (נחצי), הלי אכזבת תמידת בייס תיכוני־ערב, היודעת מה שהיא רוצה. והוא: חבר לכתבתות והיה לפת דעות חופשיות על נושאים שונים שיהיה: (א) הייל או קבוצניק אך לא קור צני בדעותיו. (ב) טיפוס שמח ואוהב חיים. (ג) אופטימיסט (היא שונאת רואי־חשדנות) (ד) חביב על ההכרה (ה) נחמד (ו) בוגר בייס תיכוני (ז) איננו רודף שמלות.

חרוזים לכל דיכפין למחרות שלי נוסף עוד חורו חרוזים אחר. אני מפרסמת את יצירתו כלשונה, אך רוק כתי להקנות לו את ההנאה לראותה מודר פתח. ואם יבוא עזר מיששו ויאמר לי שאני רעה...

...ואת, לו רצית בכתיב להביע כך תסם את אשר הלב יביע. ספרות, אמנות ההווה מציע המור והכרה הטובים כפתיחה. מכתיב לו היצירה, וברותי האיצי גילו הוא כיא — מנורו ת"א. עיסוקי אומנות — תיתכן היכרות ולכן, כאם רצונך, איננה שלחי. מספרו הוא (926/660). זה כינוי כמובן.

דת ומינות (926/661) אחת בלוגריות, השנייה ערמונית; פרט לכך שות כל שאר תכונותיהן. — אומרות שהיו נערות שנילו כערך 16. הן רוצות להכתוב מתוך קבונות עם שני גערים בני 18—17 שנבכס 180 ס"מ בערך. שאחד מהם יהיה בלוגרי. הן דורשות מהם חוש הומור מפותח וכמובן, אם יש להם דם שישלחו תמונות.

מיוזן יקי ישראלית (926/662) שהיא יליד נרמניה בן 26. כותב לו, להחליט לשקת את הטיפוס ולפנות למרדיו, לשם ההתכתבות עם נערה ישראלית

טיפוסית שתהיה. פרט לכך המורה עדינה. רצינית, אוהבת היום יופי וצילום. אשר לו, הוא 10 שנים בארץ. בעל עבר של נוטרות, קיבוץ הנגה, צה"ל בתוספת פציעה קרבת לא רצינית. כל אלה חישלולו ועשאוהו, אומר הוא, למוזון יקוישראל מובהק. הוא מתעניין בכל בעיה אנושית חברתית, שונא סנכיוס, התנגדות ופיתוי מילולי, ועוסק בצילום מושלם

צבירת עם קוצים היא בת 20 (926/663), נחמדה למדי, צבירת עם קוצים. זה כל מה שהיא מוכנה לספר על עצמה. יותר מכך, מוכנה היא לללות בכתיב לבחור בניל 23-28, אם לא יפה — או לפחות נחמד. שיהיה פשוט, רגיל בהחלט וכמובן, תל־אביב.

ציון הוא מעיד על עצמו שהינו צדור של תכונות טובות ורעות (926/664) וכנראה שהמעלות מרובות על החסרונות, ואם לא, הריהו משתלל לשפרן. השכלתו היא מקצועית, תיכונית. היה רוצה להכתוב עם צעירה חיי פיות בניל 21-18, נושאת ההתכתבות, מאי מאי הוא, יתפתחו עם הזמן.

נבזה נאה וירושלמי נערה בת 17-16 דתית ולא חברת תנועתנו, תמצא הרים בעטו של עול ימים בן 18. (926/665) ירושלמי, נבזה ונאה. הם יחליטו כבר ביניהם על מה לכתוב. אני נבוכה מעט בהצגת המכתב הבא, הוא נראה כמעט כבקשת שידוך, אולם יחד עם זאת מורה על בעייה כאובה מאד בארץ־חורס־בחורות־בקיבוצים. אולי מו"טב יהיה אם אדפיסנו כלשונו. מספר הכותב הוא (926/666).

הנני פונה אליך בבקשה לקשר אותי עם בחורה שמוכנה לקשור את עצמה אתי. אני רוצה לצאת לקיבוץ. נילי היא 21. יליד הונגריה. חניך עליית הנוער. נובה 165. חייפ משוחרר. אני משתוקק להכיר בחורה. אני בעצם זקוק לה. היא צריכה להיות בת 18-20. משכילה נחמדת ושוואה להיות כפי כוין. ולאחר זמן מה להתחתן. כמובן ובכן רותי, אני שואלך, האם אני יכול לקוות שתעזרי לי? את תמונתי אשלח לבחורה אשר תתכן אתי.

עז כל הפונים ואני בכך עניין שהיא, לצרף המש מאות פרוטה בכולים.

סו איגרות של מפעל הפיס תשבץ 926

Table with 8 columns and 8 rows of numbers for a crossword puzzle. The numbers are arranged in a grid with some cells empty, representing the starting points for the puzzle.

מאונך: 1. בק שח סליחה; 6. לר חם הנוטש את ה קרב; 9. מוצר שי חק עיקרי של תנור בה; 10. "לא רק נאה... אלא גם נאה מקיים"; 12. מש"הו בממלכת דני מרק; 14. בכי תניכי; 15. זוג או...; 17. פקודה בת"ס; 18. גיבורת רימסקי קורסקוף; 20. עמוס בן גוריון לבי גי; 21. מוטב, באנגלית; 22. אחד הנהרות היוצאים מן העדן; 23. מלכה נשא לאחרונה את אשתו השנייה; 25. אותו ורוכבו טיבעו בים; 27. פרי; 29. מיכל עור; 31. "כי הדם הוא ה..."; 33. לוגמים אותו. בעזרת כך; 35. גי בורת שבועות; 38. משקה חריף; 40. צבע פאר; 41. ראה למעך לה; 42. כלי בשחמט; 44. הונאה; 46. אבי האדם, לפי דרחין; 47. חאדי; 49. קריקטוריסטן ישראלי; 50. מלכה תנכ"ית; 51. מיוזני; 53. בן זוגו של עינם; 54. ראש ספינה; 55. ברכת שמייה.

מאונך: 1. מלך עברי, למחצה; 2. נביא מאלקוש; 3. סמל הנוצרי; 4. מרכז; 5. בלש ארצישראלי; 6. בן יהודה; 7. גץ; 8. האיש בחדשות; 11. שובת הרעב המתמיד ביותר בארץ; 13. מתישב צרפתי בצפון אפריקה; 14. הוא איננו מעיד על עיסתו; 16. ח"כ פלדמן; 18. גם לידי הנאמנות אפשר לתת את ההגה; 19. הוא שקט, וברוטיה; 24. "עליל... ענו לה"; 26. אחד מתקדמי פרננדל; 28. ארץ העושר התנכ"ית; 30. קיבוץ בנגב על שם משפחת הו; 32. שותפים; 34. היא מופיעה בענן; 36. שכונה ירושלמית; 37. אחד מעממי נענן; 39. שש ערבי פרטי; 43. אוני; 45. בעל תפקיד דתי־לאומי; 46. ירק; 48. מקום; 50. "מספיק... בשלטון מפא"י"; 52. "אם אין אני... מי לי?"; 53. "אני ישנה ולבי...".

עשר איגרות של מפעל הפיס דפותרו תשבץ "העולם הזה" 923 בלה אש, תל־אביב, השרון 6, משרד "מרצפיה", מרכזי ברג, קיבוץ מוזן, דואר נע הנוג; ב. וגשול, ירושלים, ה מלך גורגי 27; שמואל יעקבי, טבעון הרקפות 18 א'; ראובן כנזשטיין, תל־אביב, דוב הוז 17; אבשלום מור, פרדס חנה, רחוב ראשונים; יוסף מזרחי, תל־אביב, שכונת תקופה, רחוב י"ז 49; אסתר נתן, בנימינה, בית סירסקי; חיים רוננבאום, צה"ל, ה. צ. 2412; חרדה שפי רא, כפר מ"ל, דואר רמתיים.